

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะเนาะ ตั้งใจฟังธรรม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอบรมบ่มเพาะเรามาตลอดคนะ ธรรมะย่อมชนะอธรรม ธรรมะย่อมชนะอธรรม แต่เวลาธรรมะกว่าจะชนะได้ เราดูหนังไทยโบราณสิ พระเอก นางเอกจะโดนรังแกทั้งเรื่องเลย แล้วไปประสบความสำเร็จ ตอนท้ายเรื่อง นี่ไง ธรรมะย่อมชนะอธรรม แต่ธรรมะย่อมชนะอธรรมนะ เราต้องทำคุณงามความดีของเรา ถ้าทำคุณงามความดีของเราจะสร้างคุณงามความดีของเราไป เพื่อบุญกุศลในหัวใจของเรา ถ้าเพื่อบุญกุศลในหัวใจของเรา เราทำของเราด้วยความสุจริต ด้วยความสุจริตของเรา ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ใ้อ่ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วนี่จำเป็น มันสำคัญมากเลย เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เชื่อกกรรมๆ กรรมคือการกระทำไง คูสิ ถ้าทำความชั่ว ความชั่วมันต้องให้ผลวันยังค่ำแหละ ช้าหรือเร็วเท่านั้นนะ ถ้าทำความดี ความดีต้องให้ผลไป เราทำก่อน หินหล่นใส่เท้าเจ็บทั้งนั้นนะ เราทำก่อนหินหล่นใส่เท้าแล้วทำเป็นยิ้มแย้มแจ่มใส “ไม่เจ็บ ไม่เจ็บ” เจ็บทั้งนั้นนะ

กรรมดี กรรมชั่วไง ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว แต่ทำคุณงามความดีมันขัดแย้งกับกิเลสในหัวใจของเรา อวิชาพาเวียนวายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าอวิชาเวียนวายตายเกิดในวัฏฏะแล้ว อวิชามันเกลี้ยกล่อมใจ แล้วมันก็เกลี้ยกล่อมแล้ว คนที่อ่อนด้อย คนที่อ่อนด้อย วุฒิภาวะที่อ่อนด้อย เจอสิ่งใดเป็นเหยื่อไปทั้งนั้นเลย คนที่มีสติมีปัญญา มีความเข้มแข็ง ถ้ามีความเข้มแข็ง เขามีสติปัญญาของเขา ถ้ามีสติปัญญาของเขา เขาเจอสิ่งใด โน้มน้าวไป เขาไม่ไปกับเขา

นี่ไง ในหัวใจของเราถ้าสติปัญญาเราอ่อนด้อย มันไม่ต้องให้ใครมาหลอกหรือ มันหลอกตัวมันเองทั้งนั้นนะ พอหลอกตัวมันเอง มันเห็นสิ่งใดแล้วมันก็เทียบเทียบเขา อยากให้เทียบหน้าเทียบตาเขา

จะเทียบหน้าเทียบตาใครไปทำไม เทียบหน้าเทียบตาเขา มันต้องเทียบหัวใจเราสิ ถ้าหัวใจเราเป็นธรรมๆ ขึ้นมา มันไม่มีที่ลับที่แจ้งหรือ เราทำที่ไหนเป็นความชั่ว มันก็ความชั่วทั้งนั้นนะ

ในที่ลับที่แจ้งก็ชั่วทั้งนั้นนะ ทำความดีที่ลับที่แจ้งก็ดีทั้งนั้นนะ แล้วครูบาอาจารย์ของเรา ครูบาอาจารย์ของท่านทำดีเบื้องหลังทั้งนั้นนะ เขาไม่ไปทำดีต่อหน้าหรือ ทำดีเบื้องหลังๆ ทำดีก็ทำดีเพื่อเราไป

ถ้าทำดี ทำบุญทิ้งเหวๆ ความดีเราไม่ต้องการเรียกร้องเอาจากใครเลย คนที่มันทุกข์มันยากกันอยู่นี้เพราะมันเรียกร้องเอาความดีไป เราทำดีเพราะมันอ่อนด้อยไป แต่เวลาครูบาอาจารย์เราไม่อย่างนั้น เวลาน้ำหยดลงหินไป เราตักน้ำใส่ภาชนะ เราทำของเรา แต่เวลาเรากวนา เราเร่งความเพียรของเรา เติบงกรรม นั่งสมาธิภาวนาของเรา เราทำความดีของเรา ทำความดีของเรา ถ้าทำความดีของเรา ที่ครูบาอาจารย์ท่านมีสติปัญญาอะ อำนาจเป็นของร้อน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้เองเลย อำนาจเป็นของร้อน ทุกคนก็วิ่งแสวงหาสู่อำนาจนั้นนะ เข้าไปกอดแท่งไฟแล้วก็บ่นว่าร้อน ร้อน แต่ก็ยังอยากได้

แต่ถ้าเป็นธรรมๆ เวลาว่าอิทธิพลๆ อิทธิพลทำคุณงามความดีไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ร่มโพธิ์ร่มไทรของเรา ท่านมีอิทธิพลใหม่ มีอิทธิพลชักจูงหัวใจเราทั้งนั้นนะ แต่อิทธิพลที่เป็นธรรม อิทธิพลที่เป็นคุณงามความดี อิทธิพลในแง่บวก คຸ້ມครองดูแลเรานะ คุณิ พระโพธิสัตว์ๆ มีสิ่งใดท่านปกป้องดูแลหมดแหละ เวลาเมื่อเกิดภัยมานะ ท่านรักษาดูแลพวกเราทั้งนั้นนะ ท่านเสียสละชีวิตเพื่อเราทั้งนั้นนะ นั้นนะอำนาจวาสนาบารมีของท่าน ท่านสร้างคุณงามความดีของท่านมา ท่านสร้างคุณงามความดีของท่านมา แต่คนเรานั้นมีเวรมีกรรมใช้ใหม่ ผลของวิญญูะ ผลของวิญญูะมันมีเวรมีกรรมมาทั้งนั้นนะ เวลาเมื่อมีกรรมมา สิ่งที่มีให้ผล เรามีสติปัญญาแก้พันทอนของเรา ยืมเลย ยืมสู้ทั้งนั้นนะ ทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดี ถ้าทำคุณงามความดีแล้ว กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมมันหอมทวนลม คนเขาเห็นใจทั้งนั้นนะ คนเขาเห็นใจ เขาอยากจะช่วยเหลือเอื้องานทั้งนั้นนะ

แต่คนถ้ามันเลวนะ เวลาทำอะไรผิดพลาดลั้งไปนะ เขาสมน้ำหน้าทั้งนั้นนะ ไม่มีใครเขาเห็นใจหรือ เขาสมน้ำหน้า แต่ถ้ามันเป็นคนดีมีความผิดพลาดไป เขาเห็นน้ำใจกัน ถ้าเห็นน้ำใจกัน สิ่งที่เขาเห็นน้ำใจกัน ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว เราทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีของเราเพื่อหัวใจของเรา ถ้าหัวใจของเรา สิ่งที่เขาแสวงหากันถ้าแสวงหาด้วยความสุจริต ความยุติธรรม ถ้าสุจริต ยุติธรรม มันเป็นปัญหาสังคม

สะสมขึ้นมา คุณงามความดีสะสมในหัวใจของเรา แล้วถ้าหัวใจของเรามันฉลาดขึ้นมา มันปล่อยวางภายนอกหมดเลย

ไอ้ตอนที่ปฏิบัติตอนแรกทำอะไรก็ได้เลย ติดขัดไปทุกเรื่อง แล้วมันก็บีบคั้นหัวใจเรา เต็มที่ แต่พอปฏิบัติไปๆ หัวใจมันแจ่มแจ้งขึ้นมา มันเห็นความยิ่งใหญ่ของมัน ข้างนอกวางหมดเลย แล้วปลอดโปร่ง โล่ง ที่นี้เวลามีแล้ว

แต่ก่อนเริ่มต้นไม่มี ทำอะไรก็ได้ เวลาที่ไม่มี ทำสิ่งใดทุกข์ยากไปทั้งนั้น เพราะอะไร เพราะกิเลสมันยิ่งใหญ่ในหัวใจ มันเหยียบย่ำไง แบนแต่ดแต่ แต่เวลาถ้ามันใช้สติปัญญาของเรา เกาะพระพุทธเจ้าไว้ พุทธโธไว้ พุทธโธไว้ นะ เวลาข้างในมันสงบระงับขึ้นมา หัวใจที่ยิ่งใหญ่

ทุกคนแสวงหา แสวงหาความสุข แสวงหาความมั่นคงของชีวิต แต่มันเป็นอนิจจังทั้งหมด ไม่มีสิ่งใดเป็นความมั่นคงเลย ไม่มีเลย ของมีกับเรา คุณิ คุณภัยพิบัติมา บ้านทิ้งหลังมันยังพัดไปเลย สิ่งทีเวลาเป็นจริงขึ้นมา ความมั่นคง มันคงในหัวใจนี้ไง ถ้ามันคงในหัวใจ มันยิ่งใหญ่ นะ มันมีความสุขของมัน มันสงบเข้ามา มันมีความผ่อนคลายในหัวใจ มันจะมีอะไรยิ่งใหญ่ไปกว่านั้นละ มันพลิกแค่นี้แหละ หัวใจของเรา

แต่ถ้ามันไม่พลิกขึ้นมา มันไม่ยอม ทิฏฐิมานะ มานะ ๘ เสมอเขาสำคัญว่าเสมอเขา ต่ำกว่าเขาสำคัญว่าต่ำกว่าเขา สูงกว่าเขาสำคัญว่าสูงกว่าเขา ทั้งๆ ที่มันก็สูงอยู่โดยข้อเท็จจริง สูงกว่าเขา ถ้าไม่สำคัญตนมันก็ปกติ ถ้าเสมอเขาไม่สำคัญตนก็ปกติ ถ้าต่ำกว่าเขาไม่สำคัญก็ปกติ พอสำคัญ มันผิดเลย เพราะเท่ากัน มันสำคัญมันก็อย่าเขาแล้ว

แต่ถ้ามันเท่ากัน ถ้าจิตใจที่มันยิ่งใหญ่ เวลามันยิ่งใหญ่ มันยิ่งใหญ่ขึ้นมา ปฏิบัติบูชาเราเกิด ถ้าปฏิบัติบูชาเราเกิดแล้ว สิ่งที่เป็นภายในในหัวใจของเรามันยิ่งใหญ่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือสัตว์ขนสัตว์ หรือสัตว์ขนสัตว์ที่นี้ ถ้าเราหรือสัตว์ขนสัตว์ที่นี้ คุณิ สมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งนั้นเลย วัดทั้งวัดมีแต่พระอรหันต์ พระอรหันต์ทั้งนั้นเลย แล้วพระอรหันต์ไม่เห็นมีปัญหาอะไรกันเลยนะ แต่เวลามีผู้บวชเข้ามาๆ แล้ว พวกบวชเข้ามาแล้วเป็นพระ ฉัพพัคคีย์มีปัญหาไปหมด ถ้ามีปัญหาขึ้นมาแล้ว เพราะกิเลสมันยิ่งใหญ่ พอยิ่งใหญ่มันก็ได้รูปแบบ พอรูปแบบขึ้นมาแล้ว ห่มผ้าเหลืองเหมือนกัน เป็นสากยบุตรเหมือนกัน เป็นพระเหมือนกัน เป็นพระเหมือนกันก็พระแต่รูปแบบไป บั๊มมาไป

ทางโลก วัตถุบั้นมา ลิขสิทธิ์ๆ เหมือนกันหมดๆ เลย แต่จิตใจมันไม่เหมือน ไม่เหมือน เพราะมันไม่เป็นความจริงไง ถ้ามันไม่เป็นความจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่วโดยสัจจะข้อเท็จจริง จะหนีไปไหน จะลงนรกอเวจีไหน กรรมมันตามไป จะไปสวรรค์ชั้นไหน กรรมมันตามไป ไม่มีสิทธิ์ เพราะปฏิสนธิจิต จิตเป็นผู้กระทำ เกิดที่นี่ ดับที่นี่ จะอยู่ที่ไหน ไปที่ไหน มันก็อยู่ที่นี้ มันไปไม่พ้นหรอก ไปไม่พ้นเรื่องเวรเรื่องกรรม มันมีประจำ หัวใจนั้นไปตลอด มันเป็นผู้กระทำ ภาวสวะ ภพเป็นผู้รับ คุณิ เวลากิเลสตัดค้นหาความทะยานอยาก กระตุ้นเรา เราก็มีการกระทำ กระทำสมความปรารถนา กิเลสมันพอใจแล้ว มันก็พัก เดียวก็มาอีก พอมันพักไปแล้ว ผลที่มันเกิดขึ้น เกิดขึ้นกับใคร เกิดผู้ที่กระทำ ผู้ที่กระทำมันคือใคร ภาวสวะคือ ภพ คือหัวใจของเรา

ไอ้ที่ว่ามือทำ เท้าทำ ปัญญาทำ นั้นเกิดจากจิตทั้งนั้น จิตเป็นผู้รับเวรรับกรรมทั้งนั้น เวลาเวรกรรมมันเกิดขึ้นมา ถ้ามันกรรมเกิดมา ทีนี้เวลาเราเป็นศากยบุตรพุทธชิโนรส เราเป็นบริษัท ๔ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร เราไม่ไปจองเวรจองกรรมใครหรอก มันเป็นเรื่องกรรมของสัตว์โลก มันเป็นเรื่องกรรมของเขา ถ้ากรรมของเราเราดูแล้วเป็นคตธรรม คตธรรมแล้วก็ย้อนกลับมา เราจะไม่ทำอย่างนั้น เราจะไม่ทำอย่างนั้น อะไรที่มันเป็นผลเสียหายนะ เราเห็นทุกคนแหละ เพราะวุฒิภาวะของคนมันแตกต่างกันใช้ไหม ถ้าวุฒิภาวะของคนมันแตกต่าง คนที่เขาทำมา มันไม่เหมือนกันใช้ไหม ที่เราเข้ามาวัดใหม่ๆ เราก็เป็นแบบนี้แหละ ผู้ที่มาใหม่ ระดับของท่าน ระดับของสติปัญญามันอ่อนด้อย มันก็เห็นว่าสิ่งนั้นเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ พอมันทำไปๆ ไร้สาระเลย ทำไปๆ แล้วมันวางหมดละ มันจะมาเอาหัวใจนี้ แล้วพอเอาหัวใจนี้ หัวใจอยู่ไหน หัวใจยังหาไม่เจอจะเริ่มต้นอย่างไร

ถ้าหัวใจหามันเจอแล้ว แล้วฝึกหัดใช้ปัญญา ปัญญาเริ่มต้นเวลามันเข้าสู่วิปัสสนามันทำอย่างไร พอมันยกขึ้นสู่วิปัสสนา เป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป เป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป มันหยาบๆ ทั้งนั้นนะ แต่เวลาไปใหม่ๆ ก็เป็นอย่างนั้นทั้งนั้น ฉะนั้น เวลาที่ว่าระดับของท่าน ระดับของคฤหัสถ์ ระดับของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติใหม่ๆ มันก็เป็นแบบนี้ ถ้าเป็นแบบนี้ขึ้นมา เวลามันพัฒนาขึ้นไปมันจะดึงามของมันขึ้นไป ฉะนั้น เราจะไปจองเวรจองกรรมใคร เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวรอยู่แล้ว ไม่มีใครจองเวร

ถ้าใครจองเวร คนนั้นไม่มีปัญญา จะบอกว่าโง่ด้วย ไปจองเวรจองกรรมเขาทำไม มันเป็นสมบัติของเขา มันเป็นเวรเป็นกรรมของเขา ใครสร้างเวร คนนั้นก็ไต่เวร ใครสร้างทำคุณงาม

ความดี คนนั้นก็ได้อะไรดี ความดี กรรมดี กรรมชั่วมันไปกับใจดวงนั้น แล้วเราจะไปอิงฉาตา ร้อนใคร ไม่มี แต่เวลามองแล้วมันสะท้อนใจ เวลาใจที่เป็นธรรมๆ นะ เขาเรียกธรรมสังเวช มัน สลดหดหู่ มันสังเวชในหัวใจ แต่ถ้าเป็นโรค มันเจ็บปวดแสบร้อนไปกับเขา มันรู้สึกสะท้อน หัวใจไปกับเขา แต่ถ้าเป็นธรรมนะ นี่เป็นธรรมธรรมโอสถ มันเป็นธรรม ธรรมมันสะท้อน หัวใจ ถ้ามันสะท้อนหัวใจ มันสะท้อนหัวใจ มันให้เห็นใจ เห็นว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถ้าเราทำ คุณงามความดีของเรา เราทำเพื่อประโยชน์กับเรา เห็นแล้วมันเป็นคติเป็นแบบอย่าง

สิ่งที่ถ้าเรามีโอกาสแล้วเราพยายามทำคุณงามความดีของเรา พยายามทำคุณงามความดีของ เรา ทำคุณงามความดีของเรา เราทำของเราไป คุณงามความดี คุณดี หัวใจที่ยิ่งใหญ่ มันไม่มีวันจบ วันสิ้นหรือ ถ้ามันจบมันสิ้น ปฏิสนธิจิตเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันไม่จบไม่สิ้น แต่ถ้าเวลาเรา ปฏิบัติ จิตใจที่ยิ่งใหญ่มันหดสั้นเข้ามาแล้ว หดสั้นเข้ามา เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติเวลามีดวงตา เห็นธรรม อย่างมากอีก ๗ ชาติ มันหดสั้นเข้ามาอย่างนี้

แต่ถ้ามันยังไม่เข้าสู่บุคคล ๔ คู่ มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไม่มีต้น ไม่มีปลาย แต่ไม่มีต้น ไม่มีปลายเราก็ให้บุญกุศลมันพาให้เกิดขึ้นมา ให้ไม่ทุกข์ไม่ยากจนเกินไป เวลาเรามองขึ้นมา เกิด เป็นมนุษย์เห็นด้วยกัน ทำไมคนนั้นเขาประสบความสำเร็จ คนนั้นเขาดีไปอย่างนั้น คนนี้เขาดีไป อย่างนั้น ไอ้ดีข้างนอกดีชั่วคราวเท่านั้นนะ เวลาจะดีจริงๆ มันต้องดีที่ปัญญา มันต้องดีในหัวใจ นั้น ถ้าจิตมันมีปัญญาขึ้นมาจะ จะตกน้ำลุยไฟขนาดไหน ปัญญามันพารอดหมด ปัญญาดี จะมี วิกฤติในชีวิตอย่างไรก็แล้วแต่ ปัญญามันพารอดหมด แต่ปัญญานั้นมีสตินะ เรามีปัญญาขึ้นมา มันพาชีวิตนี้รอดไปทั้งนั้นนะ

แต่ถ้ามันไม่มีสติปัญญาขึ้นมา เวลาเจอสิ่งใดแล้วมันกระเทือนใจไปทั้งนั้นนะ แต่ถ้ามี สติปัญญามันเอาตัวรอดได้ทั้งนั้นนะ แล้วถ้าสติปัญญาอย่างนั้นเอาตัวรอดแล้วพยายามใช้ สติปัญญารักษาตัวของตน ถ้ารักษาตัวของตนมันจะเข้ามาภายใน ถ้าเข้ามาภายในมันรักษาหัวใจ ของตน รักษาหัวใจของตน ถ้าหัวใจของตนมันเห็นความยิ่งใหญ่ มันเห็นแล้วมันขำๆ เขามา ทำอะไรกันนั้นนะ เขามาแย่งชิงอะไรกันนะ เขามาแย่งชิงแต่ของไม่จริงทั้งนั้นเลย แต่เขาก็แย่งชิง กันนะ แต่เวลาคคนที่มิบุญกุศล มันมาเอง คุณดี เวลาพระเราในสมัยพุทธกาลเวลาพระที่มีโลก สักการะมากที่สุดคือพระสิวลี พระสิวลีเพราะอะไร เพราะท่านทำของท่านมา แล้วมีพระที่เป็น พระอรหันต์ทุกจะเชียวใจไม่เคยฉันท้าอ้อมแม่แต่มือเดียว นั้นมาจากไหนละ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่ามาจากการกระทำของเขา เขาได้ทำของเขา มาเวลากรรมให้ผลมันเป็นอย่างนั้นนะ เวลากรรมมันให้ผลนะ มันจะช่วยเหลือเจือจานอย่างไร กรรมมันก็ให้ผลอย่างนั้นนะ แต่เวลาเขาหมดเวรหมดกรรมนะ จบเลย มันจะต้องหมดเวรหมดกรรม เพราะกรรมเขาทำ คุณิ จิตนี้ไม่เคยตาย เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ลงนรกอเวจีไป ดูเทวทัต องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์เลย เขาตกมหานรกเลย แต่สุดท้ายแล้วเวลาหมดเวรหมดกรรมเป็นชั้นเป็นตอนขึ้นมา นะ ต่อไปเทวทัตจะได้ตรัสรู้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้านู่นนะ เพราะเวลาเขาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เขาได้มานโลกีย์ของเขา เขาได้มานโลกีย์ของเขา แต่เพราะเขาเอามานโลกีย์ของเขา เอาสติปัญญาของเขา มาแสวงหาโลก มาแย่งชิง ซึ่งการนำกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งๆ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็สร้างของท่านมา สร้างมาเป็นพระโพธิสัตว์ สร้างมาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เทวทัตก็ได้สร้างเวรสร้างกรรมมา เวลาเกิดร่วมกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะมาแย่งชิงการนำ แย่งชิงการนำเพราะเขาไม่มีอำนาจ เขาไม่ได้สร้างของเขา มาแต่เขาจะแย่งชิงๆ แต่เพราะเวลาจะแย่งชิง เขาก็ต้องสร้างมานโลกีย์มา เวลาเพราะความคิด ความปรารถนาอย่างนั้นถึงได้เฟื่องโทษ ถึงทำสังฆเภท ถึงได้ทำให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหือพระโลหิต เพราะการกระทำอย่างนั้นนะ กรรมมันเกิดการกระทำ กรรมนั้นต้องให้ผลก่อน ถึงได้ตกนรกอเวจีเพราะความอยากได้ เพราะความอยากได้ มีปัญญาในการแย่งชิง การทำลาย ตกนรกอเวจีไปก่อน

แต่สิ่งที่เขาทำ เขาทำของเขา ใครทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว การกระทำมันมีให้ผลทั้งนั้นนะ สิ่งที่เขาใช้ผลกรรมของเขาอันนั้นหมดแล้ว แล้วเขาก็จะเลื่อนชั้นขึ้นมา เลื่อนชั้นขึ้นมาจนมาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วก็มาตรัสรู้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าข้างหน้านู่น

ถ้าเวลาใครทำสิ่งใดมันได้อย่างนั้นไซ้ไหม แล้วเราจะไปแย่งชิงอะไรกับใคร แต่มันเป็นคติธรรมไง คติธรรมเตือนหัวใจของเราไง เห็นไหม เห็นเป็นคติ เห็นเป็นแบบอย่าง เวลาที่มีอำนาจ เราต้องทำคุณงามความดีของเราด้วยความสุจริต ถ้าเวลาที่มีอำนาจขึ้นมามันทำได้ทั้งนั้นนะ คนมีอำนาจทำได้ทั้งสิ้น

เวลาสังคัมบอกใจ เวลาเจอคนรวยไม่ต้องยกมือไหว้ ยกมือไหว้คนดี แต่มันก็เจอคนยกมือแป๊บเลย ยกทันทีโดยอัตโนมัติเลย แต่เวลาสอนก็สอนกันอย่างนั้นนะ เพราะมันเป็นปัญหาสังคัม กระแสสังคัมบีบคั้นอย่างนั้น เราอยู่ในสังคัมอย่างนั้น เราก็ต้องเอาตัวรอดอย่างนั้น แต่ในใจของเราเห็นไหม

ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาลงอุโบสถ ถ้าอุโบสถนั้นเขาทำแล้วมันเป็นอกุศล มันจะมีบาปร่วมกัน ให้ค้ำไว้ใจใจ ให้ค้ำไว้ใจใจ เราชุดงค์มาเราเจอสภาพนี้มาก พระที่ไหนที่หย่าไปแล้วเราบังเอิญต้องไปอยู่ที่นั่น เราค้ำไว้ใจใจ หัวใจ คือในหัวใจไม่เห็นด้วย ไม่ยอมรับ แต่ภายนอกต้องลงอุโบสถ

เพราะคำว่าไม่ลงอุโบสถนะ เราหลีกเลี่ยงไปโดยไม่มอบฉันทะมา เป็นอาบัติหมดเลย เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้สามัคคี สามัคคีจากภายนอก คือลงอุโบสถสังฆกรรมพร้อมกัน แต่การลงอุโบสถสังฆกรรมนั้นมันยังมีถูกมีผิดอีก ถ้าเขาทำผิด เขาทำไม่ถูกต้อง มันเป็นโมฆียะ มันเป็นโมฆะ แล้วพระที่ทำนั้นเป็นอาบัติทั้งหมด ถ้าเราเห็นดีเห็นชอบ เราก็ต้องรับเวรรับกรรมอันนั้นไป แต่ถ้าเราเห็นว่ามันผิดพลาด มันไม่ถูกต้อง แล้วเราพยายามเจรจากับเขาแล้วแต่เสียงส่วนใหญ่เขาว่าเขาถูก เราก็เลยค้ำเอาไว้ใจใจว่าการกระทำสิ่งนี้เราไม่เห็นด้วย แต่เราก็ลงอุโบสถสังฆกรรมไปกับเขา แต่ในใจเราค้ำไว้ใจใจว่า การกระทำนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าไม่รับรู้

นี่ก็เหมือนกัน เห็นคนรวยๆ เขายกมือไหว้กันก็ไหว้ประเพณี แต่ในใจเราก็ค้ำค้ำ ในใจเรารู้ใจ ในใจเราค้ำค้ำไว้ ค้ำไว้ใจใจ ไม่มีสร้างเวรสร้างกรรม คือเอ็งกับข้าไม่มีเวรมีกรรมต่อกัน เออ! กรรมของเอ็งก็เอ็งรับไป แต่ของฉัน ฉันค้ำไว้ ฉันไม่รับรู้ นี่ใจ ค้ำไว้ใจใจๆ ค้ำเอาไว้ นี้อยู่ในพระไตรปิฎก

ก่อนที่เราออกชุดงค์ เราก็ศึกษาของเรามา ศึกษาเพื่อเวลาเข้าไปในยุทธจักรแล้ว สิ่งใดที่ถูกต้องดีงาม เราก็จะเห็นดีเห็นงามไปกับเขา สิ่งใดที่มันไม่ถูกต้องดีงามนะ ค้ำเอาไว้ใจใจ เพราะมันเป็นปัญหาสังคัม

กฎหมาย นิติศาสตร์กับรัฐศาสตร์ นิติศาสตร์คือกฎหมาย ต้องแม่นยำ รัฐศาสตร์การปกครอง ความสมานฉันท์ เราก็ต้องยอม ยอมความสมานฉันท์ไป ยอมลงอุโบสถไปกับเขา แต่ค้ำไว้ใจใจ แต่เวลาเราทำของเรา เราก็ถามหมู่พระเหมือนกัน เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย เห็นด้วยก็

ต้องพูดด้วยเหตุด้วยผลทั้งนั้นนะ ถ้าด้วยเหตุด้วยผลขึ้นมาเพื่อความดีงาม เพื่อความเจริญองงาม ในพระพุทธศาสนา แล้วเวลาถ้ามันเป็นจริงนะ เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันจะให้ผลแล้ว เพราะอะไร เพราะถ้าไม่ทุสิด การประพฤติปฏิบัติก็เป็นศีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามันทุสิดมันเป็น มิจจาสมาธิ ถ้ามิจจาสมาธิมันเป็นมิจจาปัญญา ทิฏฐิมานะมันจะออกนอกกลุ่มนอทาง มันจะไป โลกเลย

แต่ถ้าเป็นสัมมาสมาธิ มันสัมมาทิฏฐิ ถ้าศีลมันเป็นสัมมาถูกต้องดีงาม เวลาทำเข้าไปแล้ว มันจะเกิดสัมมาสมาธิ เวลาเกิดสัมมาสมาธิ เวลามันพัฒนาขึ้นไปแล้วมันจะเป็นภาวนามยปัญญา มันจะเป็นขั้นเป็นตอนของมัน คนปฏิบัติเขาย้อนกลับหมดแหละ เวลาดูพฤติกรรมของพระ ดู พฤติกรรมของคน จะย้อนกลับเลยว่ามันมาอย่างไร ถ้ามันมาเริ่มต้นจากผิดมันก็ผิดมาตลอด แต่ มันสำคัญตนว่าถูก แต่ถ้าคนถูกมาตลอด มันก็ถูกมาตลอดเลย ถ้ามันทำมันเป็นอย่างนั้น นี่พูดถึง ว่าเวลาเกิดกรณีอย่างนี้ขึ้น แล้วเราก็พิจารณาโลก แล้วเราก็พิจารณาในหัวใจของเรา เห็นแล้วเป็น คติธรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วเป็นสัจธรรม เอวัง